

Befalingsmænd have da mine udfoldede Batailloner? De have en Linieofficer til Commandeur, 6 Compagnicommandeurer, som ere Capitainer eller Capitainlieutenanter — jeg maa, for at man kan forstaae dette, gjøre opmærksom paa, at jeg, for at oeconomisere med Befalingsmændene, har 3 Delinger og 6 Compagnier, medens den ærede Minister har 4 Compagnier og 4 Delinger —; og endelig er der en Adjutant, som ikke er Reserveofficer, men en virkelig veritabel Premierlieutenant af Linien. Jeg har altsaa ligesom den ærede Minister 3 Capitainer og 3 Lieutenanter, der ere virkelige Linieofficerer, men oveniud har jeg i veen Tilgift $2\frac{1}{2}$ Lieutenant pr. Bataillon, og hvorfor har jeg dem? Ikke for at de kunne føre Delinger, men for at være fattet paa den Mulighed, at Compagnicommandeurer ved Sygdom eller ved det første Sammenstød med Fjenden kunne rykkes bort, i hvilket Tilfælde der er Lieutenanter i Reserve, som ved at være i Linien ere stemplede af den ærede Minister som værdigere og særdisigere til, hvad Dieblit det skal være, at tage Commandoen over Compagniet. Der er derhos en saadan Mængde af Secondlieutenanter, Sergeanter og Corporaler, at Bataillonen, naar de blot ere nogenlunde militairt dannede og have nogenlunde militairt Anlæg, i Sandhed overmaade hurtigt vil kunne møde kampfærdig. Lad os ikke glemme, at det i sidste Krig ikke sjældent, men hyppigt var Tilfældet, at Reserveofficererne, selv i Artilleriet, formelig brillede, ja endog fordunklede Linien's Officerer; lad os ikke glemme, at det er rimeligt, at de Reserveofficerer, der udtages af Bataillonerne selv, vilde være udsøgte med en særdeles Fliid og Nærslighed og efter et nøie Kjendskab til dem, og lad os heller ikke glemme, at det høit ærede Medlem for København (Fenger) iforgaars dog virkelig lagde lidt for liden Vægt paa, at det ikke kan indtræde, at mindst Fleerheden af Reserveofficererne er fremmed for Tjenesten. Der er nemlig de 2 Dvestestider, til hvilke de blive indkaldte i de 6 Aar, for-

uden de 18 Maanedes, hvori de gjøre uafbrudt Tjeneste. Lad os dernæst ikke glemme, at medens den ærede Ministers Reservebatailloner udelukkende bestaae af Mandstab af de ældre Aargange, som altsaa er mere fremmed for Tjenesten, forudsætter mit saakaldte Forslag en Halvering af Compagnierne, der medfører en saadan Blanding af Aarsclasserne, at enhver lille Afdeling indeholder Folk af dem alle og Mænd, med hvem de have tjent i den Tid, de have været inde. — Ja, jeg er bange for, at jeg trætter den ærede Forsamling, og jeg er selv ikke fri for at være træt. Derfor være det mig endnu kun til Slutning tilladt at gjøre den ganske korte Bemærkning, at ligesom mit Separatvotum, mit saakaldte Forslag, i saa mange andre Henseender ikke er det samme som den ærede Ministers eller som Commissionens Fleertals Forslag, saaledes er det væsentlig afvigende fra begge deri, at medens det sidste har, om jeg husker ret, til Udbannelse af Officerer i Infanteriets 9 Skoler og 7 Examinere, hvad den ærede Ministers Forslag tilbeels ogsaa har — det er vistnok tilstrækkeligt til, at det kan fare En kolbt ned ad Ryggen —, gaaer jeg ud fra, at en Jury af Kammerater og Foresatte i Compagniet og Bataillonen nok, trods Alverdens Examinere, skal vide at finde baade dannede Mænd og fremfor Alt Folk med Soldateranlæg, skal vide at staffe gode Officerer, Mænd, der i det Dieblit, de drages frem til at være Befalingsmænd, med fuldkommen Hæder ville kunne indtræde som saadanne. Man skal ikke glemme, at baade Aand og Dannelse Gudskelov allerede i vor Tid findes i vort Folk lige til de næberste Læg; det er en Kjendsgjerning, og man vil saaledes kunne overlade til Vedkommende selv efter deres Dyrkning at erhverve sig de Kundskaber og den Bogviisdom, som i mange Stillinger maa ønskes, ja, maastee ikke engang kan undværes. Her derimod tvinger man dem, som jeg er vis paa, at en gammel forhenværende Rigsbogsmand fra Præsto vilde sige, hvis han var her tilstede, ind i et Snørly,